

# Okvir za imenovanje ravnatelja ustanove u kulturi prema posebnim propisima

Dragan Zlatović\*

*U prošlom broju časopisa autor je obradio posebnosti imenovanja ravnatelja javne ustanove prema općim odredbama Zakona o ustanovama. U ovom broju autor sustavno predstavlja posebni okvir za imenovanje ravnatelja ustanove u kulturi prema posebnim propisima.*

## 1. Posebna regulacija imenovanja ravnatelja javnih ustanova u kulturi

Uz opći okvir za postupanje kod imenovanja ravnatelja javne ustanove, ovisno o ustanovi i njejoj djelatnosti u postupcima imenovanja ravnatelja posebnih javnih ustanova nužno je konzultirati i primijeniti posebne zakone koji se odnose na konkretnu javnu ustanovu i posebne pretpostavke koje su tim zakonima propisane za provedbu postupka imenovanja ravnatelja tih javnih ustanova. Odredbe tih posebnih zakona kao i odredbe autonomnih općih akata javne ustanove (akt o osnivanju, statut) koje se odnose na uvjete i postupak imenovanja ravnatelja javne ustanove imaju prednost pred općim odredbama ZU, koje se primjenjuju supsidijarno.

U posebnom zakonodavstvu postoje različita rješenja čije eksplicitno prezentiranje bi učinilo ovaj rad nepreglednim i opterećujućim, tako da dajemo samo navode odgovarajućih referentnih odredbi posebne legislative u područjima djelovanja javnih ustanova.

Tako je posebno uređenje imenovanja ravnatelja javnih ustanova primjerice sadržano u sljedećoj regulaciji:

- autorska kultura – čl. 29., čl.31. – 34. Zakona o audiovizualnim djelatnostima („Narodne novine“, br. 61/18 i 114/22)
- reproduktivna kultura – čl. 17.- 22. Zakona o kazalištima („Narodne novine“, br. 23/23.)
- zaštita kulturnih i prirodnih dobara – čl.22.st.1. i čl. 25. – 26. Zakona o muzejima („Narodne novine“, br. 61/18, 98/19,114/22 i 36/24.); čl.16., čl. 19. – 20. i čl. 25. Zakona o knjižnicama i knjižničnoj djelatnosti („Narodne novine“, br. 17/19, 98/19, 114/22 i 36/24); čl. 41. Zakona o arhivskom gradivu i arhivima („Narodne novine“, br. 61/18, 98/19, 114/22 i 36/24); te čl. 39.-41. Zakona o kulturnim vijećima i financiranju javnih potreba u kulturi („Narodne novine“, br.83/22).

## 2. Ustanove u kulturi na koje se primjenjuje Zakon iz 2022.

Ranije važećim Zakonom o upravljanju javnim ustanovama u kulturi („Narodne novine“, br. 96/01. i 98/12.) koji je

donesen u studenom 2001., bila su uređena neka pitanja ustrojstva i upravljanja ustanovama u kulturi na poseban način u odnosu na Zakon o ustanovama („Narodne novine“, br. 76/93., 29/97. – ispravak, 47/99. – ispravak, 35/08. i 127/19.). Naime, s obzirom na posebnost samih ustanova u kulturi, pojedina su rješenja u odnosu na ove ustanove detaljizirana u ovom Zakonu, te u određenoj mjeri odstupaju odnosno nadograđuju generalnu regulaciju ustanova.

Novim Zakonom iz 2022. noveliran je sustav upravljanja ustanovama u kulturi, sastav i način izbora članova upravnih vijeća, uvjete i način imenovanja ravnatelja ustanova u kulturi te osnivanje stručnog vijeća.

Na javne ustanove u kulturi primjenjuju se različiti propisi glede njihovog sustava upravljanja ovisno o tome regulira li njihovu djelatnost posebni zakon kao *lex specialis* ili ne.

Na sve javne ustanove u kulturi generalno se primjenjuju opće odredbe o upravljanju ustanovama iz Zakona o ustanovama (čl.34. do 52) kao *lex generalis*, pa tako i na javne ustanove u kulturi i to u onoj mjeri u kojoj posebni zakoni drukčije ne uređuju ovu materiju.

Posebni zakonski propisi primjenjivi na javne ustanove u kulturi u pogledu njihovog sustava upravljanja su sljedeći:

- Zakon o arhivskom gradivu i arhivima („Narodne novine“, 61/18. , 98/19., 114/22. i 36/24.)
- Zakon o knjižnicama i knjižničnoj djelatnosti („Narodne novine“, 17/19. , 98/19., 114/22. i 36/24.)
- Zakon o muzejima („Narodne novine“, 61/18. , 98/19., 114/22. i 36/24.)
- Zakon o kazalištima („Narodne novine“, 71/06., 121/13., 26/14. i 98/19.)
- Zakon o audiovizualnim djelatnostima („Narodne novine“, 61/18. i 114/22.)
- Zakon o medijima („Narodne novine“, 59/04., 84/11. , 81/13. i 114/22)
- Zakon o elektroničkim medijima („Narodne novine“, 111/21. i 114/22.)
- Zakon o Hrvatskoj radioteleviziji („Narodne novine“, 137/10., 76/12., 46/17., 73/17. – Ispravak, 94/18. – Od-luka Ustavnog suda RH i 114/22.)
- Zakon o Hrvatskoj izvještajnoj novinskoj agenciji („Narodne novine“, 96/01.).

\* Izv. prof. dr. sc. Dragan Zlatović, prof. struč. stud. u trajnom izboru, Pročelnik Odjela upravnih studija Veleučilište u Šibeniku

Zakon iz 2022. ne primjenjuju se na ustanove u kulturi čije je osnivanje, ustrojstvo, upravljanje i rad uređeno navedenim posebnim zakonima, osim odredbi članka 38. i članka 41. stavka 4. Zakona koji se primjenjuje na sve ustanove u kulturi. Naime, prema čl. 38. Zakona, predstavnike osnivača u upravno vijeće imenuje i razrješuje ministar nadležan za kulturu za muzeje, arhive i knjižnice kojima je osnivač Republika Hrvatska, sukladno posebnim zakonima. Nadalje, prema čl. 41. st. 4. Zakona po razrješenju s dužnosti ravnatelja ili nakon isteka mandata osoba koja je prije obnašanja dužnosti bila zaposlena na neodređeno vrijeme u ustanovi u kulturi ima pravo povratka na rad odnosno rasporeda na radno mjesto jednake složenosti poslova, za koje je propisan isti stupanj obrazovanja i potrebno radno iskustvo u jednakom trajanju odnosno pravo povratka na rad kod poslodavca kod kojeg je bila u radnom odnosu na neodređeno vrijeme prije početka obnašanja dužnosti ravnatelja, bez provedbe javnog natječaja, a što se pobliže uređuje sporazumom s poslodavcem. Dakle, ove dvije citirane odredbe primjenjuju se i u ustanovama u kulturi koje su uređene posebnim propisima, pa to je nužno posebno istaknuti radi šire primjenjivosti ovog Zakona i na ustanove u kulturi (kazališta, muzeji, knjižnice, arhivi i dr.) na koje se inače ovaj Zakon suštinski ne odnosi.

Na sve ostale javne ustanove u djelatnostima u kulturi koje nisu regulirane posebnim zakonima, primjenjuje se dakle novi Zakon o kulturnim vijećima i financiranju javnih potreba u kulturi iz 2022., koji je stavio izvan snage raniji Zakon o upravljanju javnim ustanovama u kulturi iz 2021. (v. čl. 52. Zakona iz 2022.), uz i dalje supsidijarnu primjenu odredbi Zakona o ustanovama.

Prema čl. 35. st. 1. Zakona ustanove u kulturi osnivaju se za trajno obavljanje djelatnosti u kulturi te organiziranje aktivnosti i manifestacija u realizaciji javnih potreba u kulturi od interesa za njihove osnivače. One obavljaju djelatnost kao javnu službu, a mogu obavljati i druge djelatnosti u kulturi sukladno posebnim propisima.

Prema čl. 35. st. 4. Zakona eksplicitno se određuje kako su ustanove na koje se primjenjuje novi Zakon iz 2022. centri za kulturu, glazbene i audiovizualne ustanove te druge ustanove čije osnivanje, ustrojstvo, upravljanje i rad nisu uređeni posebnim zakonima.

Djelatnost centara za kulturu obuhvaća:

- pripremu i organizaciju te javno izvođenje, prikazivanje i predstavljanje kulturno-umjetničkog stvaralaštva
- organizaciju kulturno-umjetničke poduke, edukativnih aktivnosti i radionica, tribina, predavanja, konferencija i stručnih skupova
- aktivnosti i manifestacije usmjerene na povećanje dostupnosti, pristupa i sudjelovanja u kulturi, raznolikosti kulturnog sadržaja te suradnje s organizacijama civilnoga društva
- obavljanje kulturnih djelatnosti iz članka 4. stavka 1. a Zakona i ostalih djelatnosti sukladno posebnim propisima (čl. 35. st. 5. Zakona).

### 3. Ravnatelj javne ustanove u kulturi

Izrijekom je odredbom čl. 39. st. 1. Zakona određeno kako ustanovom u kulturi upravlja ravnatelj, što je novina u odnosu na ranije zakonsko rješenje i generalno rješenje iz čl. 35. Zakona o ustanovama.

Prema čl. 37. st. 1. Zakona o ustanovama ravnatelj ustanove je njen voditelj, ako zakonom nije drukčije propisano. Suprotno tome, odredbama čl. 22. i 24. Zakona o kazalištima je regulirano da nacionalnim kazalištem odnosno javnim kazalištem upravlja intendant odnosno ravnatelj. Također i čl. 25. Zakona o muzejima je uređeno kako javnim muzejom upravlja ravnatelj. Takvu odredbu sadrži i čl. 19. Zakona o knjižnicama i knjižničarskoj djelatnosti u kojem je propisano kako javnom knjižnicom upravlja ravnatelj.

Ravnatelj predstavlja i zastupa ustanovu u pravnome prometu i pred javnopravnim tijelima te obavlja druge poslove predviđene zakonima, aktom o osnivanju i statutom.

Tako sukladno zakonu, aktu o osnivanju i statutu ustanove u kulturi ravnatelj ustanove u kulturi obavlja primjerice poslove:

- predstavlja i zastupa ustanovu u pravnom prometu te u svim postupcima pred sudovima i javnopravnim tijelima;
- poduzima sve pravne radnje u ime i za račun ustanove;
- odgovara za zakonitost rada ustanove;
- organizira i vodi rad i poslovanje ustanove;
- vodi stručan rad ustanove i odgovara za njega;
- predlaže upravnom vijeću godišnji program rada i razvitka Ustanove;
- predlaže upravnom vijeću financijski plan, godišnji i polugodišnji obračun, te izvješće o izvršenju godišnjeg programa rada i razvitka ustanove;
- provodi odluke upravnog vijeća;
- predlaže upravnom vijeću druge opće akte;
- predlaže upravnom vijeću donošenje odluke o isprava i podacima čije bi priopćavanje neovlaštenoj osobi bilo protivno interesima ustanove i njezinog osnivača.
- podnosi upravnom vijeću i drugim nadležnim tijelima izvješće o radu i poslovanju ustanove;
- donosi plan nabave;
- u ime ustanove sklapa pravne poslove o stjecanju, opterećivanju ili otuđivanju pokretne i nematerijalne imovine, o uslugama i ulaganjima te nabavi pojedinačne vrijednosti do statutom propisane maksimalne novčane vrijednosti, a preko koje prema prethodnoj odluci upravnog vijeća uz prethodnu suglasnost izvršnog tijela jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave u svojstvu tijela osnivača, te građevinskim radovima prema prethodnoj odluci upravnog vijeća uz prethodnu suglasnost izvršnog tijela osnivača;
- daje pisanu punomoć drugoj osobi za zastupanje ustanove u pravnom prometu;
- donosi odluke o popisu imovine, potraživanja i obveza ustanove;
- donosi odluke o imenovanju članova povjerenstava i radnih skupina;
- imenuje voditelje ustrojbenih jedinica;
- određuje osobe ovlaštene za potpisivanje financijske i druge dokumentacije;

- nakon provedenog javnog natječaja odlučuje o zasnivanju radnog odnosa;
- odlučuje o prestanku radnog odnosa te u prvom stupnju o pravima i obvezama zaposlenika iz radnog odnosa;
- organizira rad i obavlja raspored radnika na radna mjesta;
- odobrava službena putovanja i odsustva s rada radnicima ustanove;
- osigurava pravodobnu pripremu i stručnu obradu svih materijala koji se razmatraju na sjednicama upravnog vijeća ustanove;
- obavlja i druge poslove utvrđene zakonom, statutom i drugim općim aktima ustanove.

Ako ustanova u kulturi nema upravno vijeće, ravnatelj obavlja i poslove iz djelokruga zadaća upravnog vijeća iz čl. 37. st. 2. Zakona.

Ravnatelj ustanove može dati punomoć drugoj osobi da zastupa ustanovu u pravnom prometu. Punomoć može dati samo u granicama svojih ovlasti, a daje ju sukladno odredbama zakona kojima se uređuju obvezni odnosi. Akte, odluke i druge isprave ustanove potpisuje ravnatelj, a u slučaju njegove odsutnosti jedan od radnika s posebnim ovlastima i odgovornostima kojega opunomoći ravnatelj. Odlukom ravnatelja određuju se osobe ovlaštene za potpisivanje financijske i druge dokumentacije ustanove. Istom odlukom ravnatelj utvrđuje koju je dokumentaciju osoba ovlaštena potpisivati.

Odredbom čl. 40. Zakona regulirano je imenovanje i razrješenje ravnatelja ustanova u kulturi.

Tako ravnatelja ustanove u kulturi kojoj je osnivač Republika Hrvatska imenuje i razrješuje ministar nadležan za kulturu, uz prethodno mišljenje upravnog vijeća, ako je ono osnovano. Ako je Republika Hrvatska suosnivač ustanove u kulturi, ravnatelja imenuje i razrješuje ministar nadležan za kulturu, uz prethodno pribavljeno mišljenje suosnivača i upravnog vijeća, ako je ono osnovano, a sukladno aktu o osnivanju. Ravnatelja ustanove u kulturi kojoj je osnivač ili suosnivač jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave imenuje i razrješuje izvršno tijelo odnosno izvršna tijela više osnivača sporazumno, uz prethodno mišljenje upravnog vijeća, ako je ono osnovano, a način raspisivanja i provedbe postupka javnog natječaja za imenovanje ravnatelja pobliže se uređuje statutom ustanove i ugovorom osnivača. Ravnatelja ustanove u kulturi kojoj je osnivač pravna osoba u pretežitom vlasništvu Republike Hrvatske ili jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave imenuje i razrješuje nadležno tijelo te pravne osobe propisano posebnim zakonima i statutom.

Prema ranijoj regulativi odnosno odredbi članka 5. stavak 2. Zakona o upravljanju ustanovama u kulturi iz 1995., ravnatelje javnih ustanova u kulturi kojih su osnivači ili vlasnici županije, odnosno Grad Zagreb, gradovi ili općine, imenovala su i razrješavala predstavnička tijela osnivača na prijedlog upravnih vijeća ustanova i po pribavljenom mišljenju stručnog osoblja tih ustanova, uz naknadu potvrdu ministra kulture. Protiv rješenja ministra kulture o davanju naknadne potvrde na rješenje osnivača o razrješenju ravnatelja javne ustanove u kulturi moglo se pokrenuti upravni spor. V. presudu Upravnog suda RH, Us-

6601/1998, od 21.9.2000. Potvrda ministra kulture u ovim slučajevima razrješenja ravnatelja ustanove u kulturi je u novom Zakonu izostala.

Zakonom je propisana obveza javnog natječaja u postupku imenovanja ravnatelja ustanove u kulturi. Izriekom je odredbom čl.40.st.5.Zakona propisano kako javni natječaj za imenovanje ravnatelja ustanove u kulturi raspisuje i provodi ustanova, dakle ne upravno vijeće ustanove niti osnivač ustanove. Ne raspiše li ustanova javni natječaj za imenovanje ravnatelja u propisanome roku, natječaj će raspisati osnivač. Javni natječaj raspisuje se najkasnije tri mjeseca prije isteka mandata ravnatelja, a rok za podnošenje prijave ne može biti kraći od 30 dana. Uz prijavu na javni natječaj obvezno se prilaže program rada za četverogodišnje razdoblje na temelju kojega se imenuje ravnatelj.

Ako osnivač odnosno osnivači ne obave razrješenje i imenovanje ravnatelja ustanove u kulturi kojemu je istekao mandat ili ovlast vršitelja dužnosti ravnatelja ustanove u kulturi, tijelo nadležno za provedbu nadzora nad zakonitošću rada i općih akata ustanove u kulturi iz članka 44. Zakona razriješit će dužnosti ravnatelja i imenovati vršitelja dužnosti ravnatelja bez provođenja javnog natječaja do imenovanja ravnatelja odnosno vršitelja dužnosti ravnatelja od strane osnivača, a najdulje do godinu dana.

Bilo je potrebno novim Zakonom uskladiti uvjete za imenovanje ravnatelja ustanove u kulturi s tada važećim Zakonom o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju („Narodne novine“, br. 123/03., 105/04., 174/04., 2/07. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 46/07., 45/09., 63/11., 94/13., 139/13., 101/14. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 60/15. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 131/17.) i Zakonom o akademskim i stručnim nazivima i akademskom stupnju („Narodne novine“, br. 107/07. i 118/12.), koji su uređivali pitanja vrste i stjecanja visokog obrazovanja te akademskih i stručnih naziva i akademskih stupnjeva. U ovom području regulacije sad asu na snazi novi Zakon o visokom obrazovanju i znanstvenoj djelatnosti („Narodne novine“, br. 119/22.) i Zakon o akademskom i stručnom nazivu i akademskom stupnju („Narodne novine“, br. 123/23.).

Tako je čl. 41. st. 1. Zakona propisano da se za ravnatelja ustanove u kulturi može imenovati osoba koja ima završen diplomski sveučilišni studij ili integrirani preddiplomski i diplomski sveučilišni studij ili specijalistički diplomski stručni studij ili s njim izjednačen studij, koja se odlikuje stručnim, radnim i organizacijskim sposobnostima te ispunjava ostale uvjete određene posebnim zakonima, aktom o osnivanju ustanove ili njezinim statutom.

Nije prihvaćen prijedlog iznesen u javnoj raspravi o prijedlogu novog Zakona, da se kao uvjet za imenovanje ravnatelja ustanove u kulturi propiše uvjet o pet godina staža u kulturi. Aktom o osnivanju ustanove ili njezinim statutom određuju se ostali uvjeti koje mora ispunjavati ravnatelj ustanove u kulturi, pored uvjeta propisanih ovim Zakonom, a imajući u vidu da je u lokalnim zajednicama često teško naći osobu koja bi ispunila taj uvjet pri čemu se onda nalazi rješenje u imenovanju vršitelja dužnosti, što

nije pravo rješenje problema za nedostatak stručnjaka u kulturi na lokalnoj razini.

Za vršitelja dužnosti ravnatelja može se do imenovanja ravnatelja, a najdulje do godinu dana, bez provođenja javnog natječaja, imenovati osoba koja ima obrazovanje propisano i za ravnatelja, a na ovu dužnost može se imenovati i osoba koja nije djelatnik ustanove. Vršitelja dužnosti ravnatelja ustanove u kulturi kojoj je osnivač Republika Hrvatska imenuje ministar nadležan za kulturu, a kod ustanova kojima je osnivač jedinica lokalne i područne (regionalne) uprave, izvršno tijelo osnivača.

Upravni sud u Rijeci u odluci u predmetu pod poslovnim brojem 2 Usl-850/13-7 od 13.02.2014. godine je iznio stajalište da odredba članka 43. st. 1. ZU-a, u dijelu koji glasi „ili nitko od prijavljenih kandidata ne bude izabran“, ne podrazumijeva obvezu imenovanja ravnatelja koja bi slijedila već iz same činjenice da postoji jedan ili više kandidata prijavljen na natječaj koji ispunjava sve natječajne uvjete, već ostavlja osnivaču ustanove mogućnost neizbora ravnatelja ako niti jednog od kandidata ne ocijeni adekvatnim izborom. O institutu vršitelja dužnosti ravnatelja javne ustanove izjasnio se i Vrhovni sud u presudi u predmetu poslovni broj Revr-278/2006-2 od 17.05.2007. godine.

Zakon glede statusa osobe ravnatelja po razrješenju s dužnosti ravnatelja ili nakon isteka mandata ravnatelja razlikuje dvije situacije:

- a) kada se radi o osobi koja je prije preuzimanja funkcije ravnatelja ustanove bila zaposlena u istoj ustanovi u kulturi;
- b) kada se radi o osobi koja je prije preuzimanja funkcije ravnatelja ustanove u kulturi bila zaposlena na neodređeno vrijeme kod drugog poslodavca (tzv. „osoba izvan sustava“).

U odnosu na prvi slučaj, u Zakonu je izrijekom propisano kako osoba koja je prije obnašanja dužnosti ravnatelja ustanove u kulturi bila zaposlena na neodređeno vrijeme u ustanovi u kulturi ima pravo povratka na rad odnosno rasporeda na radno mjesto jednake složenosti poslova, za koje je propisan isti stupanj obrazovanja i potrebno radno iskustvo u jednakom trajanju. Naime, kako je ravnatelj mandatna funkcija nužno je osigurati mogućnost njegovog radnog zbrinjavanja u toj istoj matičnoj ustanovi u kulturi nakon što mu istekne mandat odnosno razrješenja s dužnosti ravnatelja te iste ustanove u kulturi.

U drugom slučaju, osoba koja je prije početka obnašanja dužnosti ravnatelja ustanove u kulturi bila kod poslodavca u radnom odnosu na neodređeno vrijeme prije početka obnašanja dužnosti ravnatelja, ima pravo povratka na rad kod toga poslodavca bez provedbe javnog natječaja, a što se pobliže uređuje sporazumom s poslodavcem. Vezano uz raspravu da se propiše da ravnatelj ustanove u kulturi nema pravo povratka nakon proteka dvaju uzastopnih mandata na radno mjesto kod poslodavca kod kojeg je bio u radnom odnosu na neodređeno vrijeme prije početka obnašanja dužnosti ravnatelja, namjera je predlagatelja da se omogući mobilnost stručnjaka u ustanovama u kulturi radi podizanja razine i kvalitete rada, a da se istodobno nakon isteka mandata mogu vratiti na staro radno mjesto.

Ovdje se izrijekom upućuje na potrebu uređivanja ovog pitanja u sporazumu s ranijim poslodavcem osobe koja počinje obnašati dužnost ravnatelja ustanove u kulturi. Ukoliko ovakav sporazum izostane, ovo bi pravo bilo neprovedivo, pa je stoga nužno već prije preuzimanja dužnosti ovaj sporazum perfektuirati, kako bi ovisno o tome osoba uopće mogla prihvatiti dužnost ravnatelja ukoliko joj je ovo pravo ključno kod donošenja njene osobne odluke o stupanju na dužnost ravnatelja ustanove u kulturi. Dakle ovo se pravo ne može konstituirati u samom ugovoru o radu osobe koja počinje obnašati ravnateljsku dužnost, ukoliko sporazum o tome nije postignut s poslodavcem.

Ova su prava zajamčena samo onim osobama koje su prije početka obnašanja dužnosti ravnatelja ustanove u kulturi bila u radnom odnosu isključivo na neodređeno vrijeme u toj istoj ustanovi ili kod drugog poslodavca, što znači da ova prava nemaju osobe koje su bile zaposlene na određeno vrijeme, neovisno gdje su prije početka obnašanja dužnosti ravnatelja ustanove u kulturi radile.

U slučaju odsutnosti ravnatelja zamjenjuje ga radnik ustanove kojeg on za to ovlasti. Osoba koja zamjenjuje ravnatelja ne bi trebala biti ona koja je kao predstavnik radnika član upravnog vijeća. Osoba koja zamjenjuje ravnatelja ima prava i ovlasti ravnatelja za vrijeme dok ga zamjenjuje, osim ako ravnatelj ne odredi drugačije.

Držimo kako u novom Zakonu nisu jasno razdvojene funkcije upravljanja u ustanovi u kulturi, iz razloga što je *ex lege* ravnatelj upravno tijelo ustanove u kulturi, ali upravno vijeće i dalje ima određene kompetencije koje spadaju u upravljačku funkciju u ustanovama u kulturi. Dakle, zadržana je i dalje podjela upravne funkcije između ravnatelja i upravnog vijeća ustanove u kulturi, neovisno što je izrijekom *ex lege* to stavljeno u djelokrug ravnateljske funkcije. Nužno bi bilo u cilju jasnog razgraničenja ovlasti organa ustanove u kulturi to jasnije urediti u nekoj sljedećoj noveli zakona, te se *de lege ferenda* predlaže da nadležnosti sadašnjeg upravnog vijeća budu novim rješenjima više usmjerene prema nadzornoj funkciji u ustanovi, što bi uključivalo i promjenu naziva toga organa u nadzorni odbor/nadzorno vijeće. Sada je to razgraničenje prepušteno uređenju u osnivačkom aktu odnosno u statutu ustanove što otvara mogućnost različitih rješenja koja mogu dovesti do problema u funkcioniranju i upravljanju ustanovom u kulturi.

Prije svega bi se djelokrug zadaća upravnog vijeća ustanove u kulturi trebao ogledati u osiguravanju usklađenosti djelovanja ustanove s njezinom misijom iz strateškog plana, uspostavljanju dugoročnih planova ustanove, angažiranju i nadziranju ravnatelja ustanove (sic! – *op.aut.*), suradnji s ravnateljem i menadžmentom u konkretnim aktivnostima po potrebi, arbitriranju u konfliktima između ravnatelja i djelatnika ustanove, osmišljavanju i utemeljenju poslovne politike ustanove, osiguravanju prihoda i upravljanju financijskim resursima, upravljanju odnosima ustanove i njenog okruženja (dakle vanjsko a ne unutarnje upravljanje ustanovom – *op.aut.*), te samoevaluaciji vlastitog rada i nadziranju rada svojih članova i vijeća kao cjeline, što je još 1989. predlagao glasoviti Cyril O. Houle u svojoj knjizi „Governing boards: their nature and nurture“.